

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. O.**, zastoupen Mgr. Davidem Purmenským, advokátem se sídlem 28. října 3117/61, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 6. 2009, č. j. 58 Ca 91/2007 – 46,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 6. 2009, č. j. 58 Ca 91/2007 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 18. 6. 2009, č. j. 58 Ca 91/2007 – 46, zrušil k žalobě M. O. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 15. 11. 2007, č. j. MSK 176776/2007, jímž bylo zamítnuto odvolání tohoto žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí Městského úřadu Krnov, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 8. 2007, č. j. 2006/DO/PR/Ze/41805, a celou věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že rozhodnutím prvostupňového správního orgánu byl žalobce uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7, zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tak, že dne 20. 12. 2006 v 9.00 hod. řídil automobil tov. značky Nissan Navara, registrační značky x v obci Město Albrechtice a při jízdě na místní komunikaci, na ulici Hašlerova, v místě za železničním přejezdem, při předjíždění ohrozil vozidlo jedoucí v protisměru, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 8000 Kč a

zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Krajský soud po provedení ústního jednání dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že jednotlivé výpovědi zasahujících policistů jsou rozporné a jinými důkazy nebylo jednoznačně prokázáno, zda se žalobce dopustil jednání, které by naplňovalo porušení povinnosti stanovené v § 17 odst. 5 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tedy skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušil podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro nezákonnost, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že správní soud ve svém rozsudku bez jakéhokoliv vyhodnocení konstatoval rozpornost svědeckých výpovědí policistů, ale vůbec neuvedl, s jakými důkazy či jinými skutečnostmi jsou tyto výpovědi v takovém rozporu, který je činí nevěrohodnými. Jedinými rozpory ve výpovědích uvedených svědků je přitom otázka, zda měl policista F. nasazenou služební čepici (to je ale třeba považovat ve vztahu k řízení za irelevantní), jaká byla vzdálenost policejního vozidla od vozidla jedoucího před ním (nepřesnost je však důsledkem subjektivních odhadových schopností jednotlivých svědků) a že policista C. před správním orgánem prvního stupně uvedl, že neví, kde ve vozidle seděl – tedy, že neví, zda řídil on nebo kolega K. Kasační stížností napadený rozsudek je tedy jako celek nežádoucím precedentským zásahem do volného hodnocení důkazů, neboť v jeho světle je dostačující jakýkoli nesoulad mezi svědeckými výpověďmi navzájem, aby tyto výpovědi byly označeny jako rozporné a byla zpochybněna jejich věrohodnost. Není také možno souhlasit se závěrem krajského soudu, který správnímu orgánu vytýká, že nebyl zajištěn řidič ohroženého protijedoucího vozidla, kdy navíc tento soud neshledal postačujícím argument, že vyslechnutí řidiče tohoto vozidla je nerealizovatelné. Krajský soud tak vytýká členům hlídky policie, že ani jeden z nich nepostřehl registrační značku ohroženého vozidla, ač shodně tvrdí, že vozidlo muselo značně zpomalit a sjet až ke krajnici. Prioritní však bylo zajištění pachatele přestupku, tedy zajištění bezpečnosti silničního provozu před jeho další jízdou. Je tedy zřejmé, že počínání žalobce vzbudilo pozornost hlídky, která jej začala pronásledovat s cílem dopadnout pachatele přestupku. Ze svědeckých výpovědí bylo ale nepochybně zjištěno, že žalobce omezil v jízdě dalšího účastníka silničního provozu, jedoucího v opačném směru a ohrozil tak bezpečnost silničního provozu. Vzhledem k tomu, že svědecká výpověď je jen jedním ze zákonem stanovených důkazních prostředků, svědecké výpovědi policistů jsou potom dostačující ke zjištění skutkového stavu, aniž by bylo nutné zjistit dotčeného řidiče ohroženého vozidla. Výpověď svědkyně R. S. nebyla citována, ale hodnocena v souvislosti s ostatními důkazy. Ve svém rozhodnutí proto konstatoval, že se svědkyni zdála rychlost vozidla přiměřená, přestože dosahovala hodnoty 140-150 km/h, i když k jízdě žalobce a ke způsobu předjíždění nic dalšího neuvedla. Tvzení, že žalobce jel přiměřeně, se proto ve vztahu k výpovědím policistů jeví jako zcela nevěrohodné, navíc z výpovědi svědkyně S. nevyplývají žádná relevantní zjištění pro předmět řízení. Ostatně, správnost argumentace ohledně věrohodnosti výpovědi zasahujících policistů je podporována i závěry rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114. Napadený rozsudek krajského soudu tedy trpí nepřezkoumatelností, jeho odůvodnění je nedostatečné a nemá oporu ve spisové dokumentaci. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tento mimořádný opravný prostředek není důvodný. Stěžovatel pouze opakuje svá stanoviska a stanoviska prvoinstančního orgánu, aniž by ovšem uvedl, v čem považuje napadený rozsudek za nezákonný a v něm uvedené závěry za nesprávné a mylné. Skutečnost, že se stěžovatel neztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí správního soudu, aniž by uvedl konkrétní argumenty, proto nemůže být důvodem pro vyhovění kasační stížnosti. Rozpor v jednotlivých výpovědích svědků byl v potřebném rozsahu rozebrán na straně 5 napadeného rozsudku, kde jsou uvedena skutková zjištění potřebná pro rozhodnutí ve věci samé. Nic také nebránilo zasahujícím policistům zjistit totožnost ohroženého vozidla jedoucího v protisměru a jeho řidiče, když si pamatovali registrační značku a typ vozidla Nissan Navara. Mohli tedy předvolat řidiče ohroženého vozidla k řešení přestupku kdykoliv později, a v žádném případě nemuseli vozidlo Nissan riskantním způsobem stíhat a zastavit. Ve vztahu k výpovědím policistů je zřejmé, že nelze bez dalšího považovat jejich výpovědi za pravdivější než výpověď svědkyně S. Stěžovatel vycházel v žalobou napadeném správním rozhodnutí pouze z fikce, že zasahující policisté nemají k řidiči, jež se měl dopustit přestupku, žádný vztah a vzhledem k jejich výkonu povolání dokáží kvalifikovaným způsobem popsat průběh přestupku. Předpoklad kvalifikovanosti policistů však byl napaden ve správním řízení námitkou nezákonného způsobu zastavení vozidla, jíž se však správní orgán, s ohledem na neúčelnost, nezabýval. Již v žalobě proto namítal, že pokud se stěžovatel odvolával na poznatky z vlastní zkušenosti, pak měl tyto poznatky aplikovat nejen v neprospěch, ale i ve prospěch řidiče, jež se měl dopustit přestupku, a to právě v otázce možnosti či nemožnosti svědků vidět předjíždějící manévry a následné ohrožení protijedoucího vozidla v opačném směru. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal splnění zákonných procesních předpokladů pro projednání kasační stížnosti. Shledal, že stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen pověřeným zaměstnancem s odpovídajícím vysokoškolským vzděláním, a je tak splněna i nezbytná podmínka řízení, že za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, jež je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a míří svým obsahem na kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Kasační soud proto shledává kasační stížnost přípustnou a dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je opodstatněná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 20. 12. 2006 jela hlídka Policie České republiky (pprap. Z. C., prap. M. F., prap. P. K. z obvodního oddělení Město Albrechtice) služebním vozidlem bez oficiálního označení „POLICIE“ do obce Jindřichov. Za železničním přejezdem na Hašlerově ulici v obci Město Albrechtice tuto hlídku předjelo vozidlo tov. zn. Nissan, registrační značky x, které pokračovalo v předjíždění dalších vozidel, jehož řidič (žalobce M. O.) předjížděním ohrozil vozidlo tov. zn. Škoda jedoucí v protisměru. Policejní hlídka proto začala pronásledovat automobil Nissan a posléze jej zastavila. Žalobce M. O. odmítl přestupek vyřešit v blokovém řízení, a proto policista C. sepsal oznámení přestupku v tomto znění: „Tím, že dne 20. 12. 2006, v 9.00 h ve Městě Albrechtice, na ulici Hašlerova, nebezpečně předjížděl před sebou jedoucí dvě vozidla, kdy při tomto ohrozil jedoucí vozidlo v protisměru, porušil § 17 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.“ Žalobce oznámení přestupku podepsal a uvedl, že s oznámením nesouhlasí. Policisté ještě téhož dne sepsali každý jmenovitě úřední záznam. Součástí správního spisu je i zápis o výpovědi svědkyně R. S. ze dne 6. 8. 2007, která jela ve voze společně s žalobcem a seděla na místě spolujezdce. K dotazu na rychlost, kterou vozidlo jelo, uvedla, že se na tachometr nedívala, ale že se jí rychlost zdála přiměřená. Dále uvedla, k dotazu na způsob zásahu policistů, že je předjelo osobní auto bez označení „Policie“ a máváním ruky z okénka jim byl dán pokyn k zastavení. Více konkrétních skutečností, které by byly použitelné pro posouzení a rozhodnutí projednávané věci, svědkyně neuvedla. Městský úřad Krnov, odbor dopravy a silničního hospodářství, v rozhodnutí ze dne 13. 8. 2007, č. j. 2006/DO/PR/Ze/41805, dospěl k závěru, že žalobce M. O. jako řidič svým způsobem jízdy porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a že se tak dopustil i přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích. Žalobci byla za spáchání tohoto přestupku prvostupňovým správním orgánem uložena pokuta ve výši 8000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že na rozdíl od žalobce neshledal důvody pro zpochybnění svědeckých výpovědí policistů. Naopak, výpovědi zasahujících policistů vyhodnotil jako dostatečně věrohodné, neboť jsou to úřední osoby, zmocněné k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, kteří přestupek žalobce zjistili při výkonu svého povolání, jejichž výpovědi jsou v zásadních bodech shodné a vypovídají o přestupku jako celku. Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství rozhodnutím ze dne 15. 11. 2007, č. j. MSK 176776/2007, odvolání žalobce M. O. zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 8. 2007, č. j. 2006/DO/PR/Ze/41805, v celém rozsahu potvrdil. Žalobce proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu v žalobě mimo jiné namítal, že se žalovaný správní orgán nevypořádal s protichůdnými výpověďmi svědků, především s důkazní hodnotou výpovědí zasahujících policistů, neboť vycházel pouze z fikce, že policisté nemají k žalobci žádný vztah a předpokládal jistou míru „kvalifikace“ s ohledem na jejich povolání. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný nevypořádal s otázkou, kdo vlastně mohl předjíždějící manévr žalobce ze zasahujících policistů vůbec vidět. Je tomu tak i proto, že ve výpovědích policistů jsou ve vztahu k chování řidiče protijedoucího vozidla nepodložené domněnky, neboť skutečnost, zda řidič vůbec brzdil a s jakou intenzitou, může potvrdit pouze tento řidič. Policisté však pro zjištění řidiče protijedoucího vozidla ničeho neučinili. Další žalobní námitky se pak týkaly označení služebního policejního vozidla, nedostatků služebního stejnokroje

zúčastněných policistů a okolnosti, zda byl při zastavování vozidla žalobce použit terčík, či nikoliv. Krajský soud posléze nařídil k projednání věci na 18. 6. 2009 ústní jednání a v něm provedl výslech svědka Z. C. a svědkyně R. S. Po provedení těchto důkazů a zopakování výsledků dosavadního řízení krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto napadené správní rozhodnutí z důvodu rozporů mezi jednotlivými výpověďmi policistů zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nebyl pominut ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, také konstatoval, že: „Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla – ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy – svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.)“.

Z uvedené judikatury vyplývá stěžejní zásada, že nepřezkoumatelné rozhodnutí správního soudu nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje především na to, že krajský soud sice konstatoval, že svědecké výpovědi policistů jsou v „rozporu“ a že nebylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil porušení ustanovení § 17 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích a přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích, ale již vůbec neuvedl, v čem shledává takový rozpor, který by tyto výpovědi činil nevěrohodnými, a co ho vedlo k závěru, že se žalobce nedopustil porušení uvedených ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích a zákona o přestupcích.

Nejvyšší správní soud je nucen k této námitce konstatovat, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyjmenoval skutečnosti, které byly pro posouzení věci a úvahu správního soudu rozhodné. Pokud však měl krajský soud vyhodnotit a následně posoudit věrohodnost jednotlivých svědeckých výpovědí zasahujících policistů, svědecké výpovědi R. S. a ostatních důkazních prostředků, omezil se na pouhé konstatování jednotlivých informací, o nichž tito svědci vypovídali a důkazní prostředky hovořily, aniž by k nim uvedl vlastní konkrétní hodnocení jejich věrohodnosti či rozporů, vyplývající z hodnocení všech důkazů jednotlivě a ve všech souvislostech. Správní soud tedy informace vyplývající ze svědeckých výpovědí a ostatních důkazních prostředků nikterak neupřesnil, neporovnal a zejména nevyhodnotil v tom směru, v čem se rozcházejí skutečnosti zásadní pro posouzení žalobcova jednání a v důsledku jakých rozporů je shledal nedostatečně průkaznými. Z konstatování, které krajský soud učinil na šesté straně napadeného rozsudku, „jak vyplývá z obsahu správního spisu žalovaného, jednotlivé

výpovědi zasahujících policistů jsou v rozporu a nebylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, které by naplňovalo skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 17 odst. 5 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 200/1990 Sb., nelze zjistit žádné konkrétní rozpory mezi svědeckými výpověďmi, které by krajský soud k takovému závěru vedly, ani to, že nebylo jednoznačně prokázáno porušení ustanovení § 17 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchání přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích žalobcem. V tomto smyslu lze poukázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, dostupný na www.nssoud.cz, v němž kasační soud vyslovil právní názor, že „je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.“ Nejvyšší správní soud proto nemůže takovéto odůvodnění rozsudku krajského soudu akceptovat, neboť nesplňuje základní požadavky kvality právní argumentace. Pouhá konstatace rozporu mezi svědeckými výpověďmi, aniž by se krajský soud blíže zabýval vyhodnocením a konkretizací rozporů, proto nemůže obstát. V této souvislosti je třeba odkázat i na rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ... ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ Napadený rozsudek krajského soudu však obsahuje právě takové vady řízení, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost. S uvedeným problémem souvisí i otázka, kdo ze zasahujících policistů mohl prokazatelně vidět předjížděcí manévry žalobce. Krajský soud se ale k této otázce vůbec nevyjádřil, ačkoliv žalobce tuto žalobní námitku rozvedl na str. 3 žalobního podání. V této části proto také zůstal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyslovil také nesouhlas se závěrem krajského soudu, který dospěl k tomu, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by žalobce předjížděl vozidla takovým způsobem, jež vedl k intenzivnímu brzdění protijedoucího vozidla a jeho uhnutí až za čarou vyznačený okraj vozovky, aby bylo zabráněno střetu vozidel (krajský soud neshledal dostatečným odůvodněním správního orgánu, že návrh na vyslechnutí řidiče protijedoucího vozidla je nerealizovatelný, i když v policejním voze jela tříčlenná hlídka a řidič protijedoucího vozidla přesto nebyl zjištěn). Nejvyšší správní soud k této stížní námitce, jež směřuje do oblasti nedostatečně zjištěného skutkového stavu, konstatuje, že pokud nedošlo k zaznamenání registrační značky protijedoucího vozidla v den, kdy došlo k popisované dopravní situaci, nelze již v současné době - s odstupem téměř 3 roků - objektivně a rozumně požadovat, aby byl výsledek řízení protijedoucího vozidla realizován. Je tomu tak proto, že s velkou pravděpodobností blížící se jistotě již neexistuje možnost, jak řidiče protijedoucího vozidla dohledat. Se zřetelem k této situaci je proto třeba vyjít

z důkazů, které jsou reálně k dispozici, tyto důkazy provést, vyhodnotit je jednotlivě a ve všech souvislostech a učinit z tohoto vyhodnocení odpovídající skutkové a právní závěry.

Nad rámec stížních námitek je ovšem třeba dodat, že krajský soud zůstal dlužen svým povinností, když u ústního jednání vyslechl toliko svědky pprap. C. a S., nikoliv však již další zasahující policisty F. a K., při jejichž výslechu mohly být ověřeny i jejich výhledové možnosti stran předjíždění vozidel žalobcem a ohrožení protijedoucího vozidla (výslech policistů ostatně navrhoval při ústním jednání dne 27. 4. 2009 i zástupce žalobce).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu vykazuje znaky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), a proto kasačnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se znovu zabýval žalobními námitkami (v nichž je mimochodem také vznesena výtká, kdo vlastně ze zasahujících policistů mohl vidět předjíždějící manévry žalobce a ohrožení protijedoucího vozidla), s nimiž se musí po jejich přezkoumání a vyhodnocení provedených důkazů (jednotlivě a ve všech souvislostech) náležitým způsobem vypořádat. Teprve po realizaci naznačených úkonů může vydat rozhodnutí nové, které musí být přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu